

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Evy Lukotkové a JUDr. Jany Kubenové, ve věci žalobkyně: **M. M.**, státní příslušnost Ukrajina, t. č. bytem, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2013, č. j. MV-15318-7/SO/sen-2011,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobkyně brojí proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 21. 5. 2013, č. j. MV-15318-7/SO/sen-2011, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno, Oddělení povolování pobytů Brno (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 3. 9. 2010, č. j. CPBR-08900-13/CI-2010-064061 a napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyni podle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) v souvislosti s ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání - § 89 zákona č. 435/2004 Sb., neboť jmenovaná cizinka v žádosti o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu uvedla nepravdivé údaje a předložila k žádosti padělané nebo pozměněné doklady. Dle ust. § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřuje v nesprávném výkladu ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Namítá, že z odůvodnění rozhodnutí žalované vyplývá, že tato po právní stránce posoudila odpovědnost předpokládanou ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců jako odpovědnost objektivní, žádným způsobem se však nevyjádřila, zda závěr žalobkyně o subjektivní odpovědnosti vyplývající z předmětného ustanovení je správný či nikoli, žalovaná uvedla pouze obecné konstatování o tom, že „tolerování předložených padělaných dokladů by vedlo k nepřijatelné relativizaci povinností ukládaných cizinci zákonem č. 326/1999 Sb., tedy obecně závazným právním předpisem, přičemž za doklady doložené k žádosti a jejich pravost a pravdivost je odpovědná pouze a jen účastnice řízení.“ Žalobkyně i nadále setrvává na názoru, že ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců vychází z principu subjektivní odpovědnosti a v této souvislosti si dovoluje poukázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2010, sp. zn. 9 Ca 428/2007, kde soud k výkladu předmětného ustanovení naznačil, že „nelze pak ani vyloučit, že žalobce v době, kdy předkládal žádost o udělení víza, nevěděl, že na překladech těchto dokumentů je uvedeno razítko tlumočníka, který byl z funkce odvolán.“ Byť se jedná o pouhou blíže nerozvedenou úvahu, lze z ní dovodit, že musí být prokázána či jinak dána vědomost účastníka řízení o tom, že jím předkládaný doklad je padělkem či obsahuje jinak pozměněnou skutečnost. Napadené rozhodnutí žalované i správního orgánu prvního stupně je ze shora uvedených důvodů dle názoru žalobkyně založeno na nesprávném právním výkladu ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a proto považuje obě rozhodnutí za nezákonná.

S ohledem na shora uvedené žalobkyně navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, a aby současně žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobní námitky jsou v podstatě totožné s námitkami uvedenými v odvolání, plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém byly námitky řádně vypořádány.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Podle ust. § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.

Podle ust. § 31 odst. 2 zákona o pobytu cizinců k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání je cizinec povinen předložit náležitosti podle odstavce 1 písm. a), d) a e). Dále je cizinec povinen předložit povolení k zaměstnání nebo v žádosti uvést číslo jednacích žádosti o vydání povolení k zaměstnání a u kterého úřadu práce o takové povolení požádal. Povolení k zaměstnání nemusí cizinec předkládat a číslo jednacích žádosti o jeho vydání uvádět, není-li povolení k zaměstnání podle zvláštního právního předpisu podmínkou výkonu zaměstnání.

Podle ust. § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců je cizinec mimo povinnosti stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen uvádět v řízení podle tohoto zákona pravdivě a úplně všechny požadované údaje v rozsahu stanoveném tímto zákonem.

Podle ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo k žádosti předložil padělané nebo pozměněné doklady, a to za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza.

Z uvedených ustanovení vyplývá, že předložení povolení k zaměstnání je podmínkou pro vydání rozhodnutí o udělení víza k pobytu nad 90 dnů a také pro rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu. Je-li správnímu orgánu předloženo padělané nebo pozměněné povolení k zaměstnání, nelze uvažovat o jeho řádném předložení a rozhodnutí vydat, neboť se jedná o podklad nezpůsobilý. Pokud je tato skutečnost zjištěna teprve po vydání rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu, jedná se o důvod ke zrušení platnosti rozhodnutí postupem podle ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Soud předně konstatuje, že žalobkyně nečiní sporným, že k její žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu bylo předloženo padělané rozhodnutí úřadu práce. Podstatou její argumentace uplatněné jak v žalobě, tak v průběhu správního řízení, byl názor, že ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je koncipováno na základě subjektivní odpovědnosti, a že zrušit platnost povolení k dlouhodobému pobytu by bylo v jejím případě možné pouze v případě, že to byla právě ona, kdo k žádosti předložil padělané rozhodnutí o zaměstnání z úřadu práce, a že věděla o tom, že se jedná o falzifikát. Soud má za to, že žalovaná se s argumentací žalobkyně ve svém rozhodnutí vypořádala dostatečně, když zcela srozumitelně zdůvodnila, z jakých důvodů bylo možné dospět k závěru, že padělaný doklad k žádosti předložila právě ona. Jak žalovaná správně uvedla, ve správním řízení mohou právní úkony činit pouze účastníci řízení nebo jejich zmocnění či zákonní zástupci, i v případě zastoupení však z právních úkonů zástupců vznikají práva a povinnosti přímo zastoupeným osobám. Stejně tak tomu bylo jak v řízení o udělení povolení k zaměstnání, tak v řízení o udělení povolení k dlouhodobému pobytu (resp. o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu). V obou těchto řízeních právě žalobkyně byla účastníkem řízení a byla to tedy právě ona, komu v řízení vznikaly práva nebo povinnosti. Argumentace žalobkyně, že jí povolení k zaměstnání vyřizovali pracovníci družstva, nemůže obstát, jelikož i kdyby tomu tak bylo, tyto osoby by tak mohly činit pouze na základě zmocnění žalobkyně, přičemž z jejich jednání by práva a povinnosti plynuly pouze a jen jí jako účastníci řízení. Obdobně i v řízení o udělení povolení k dlouhodobému pobytu byla účastníkem řízení žalobkyně, a jako taková to byla

právě ona, kdo byl odpovědný za pravost předloženého povolení k zaměstnání. Je tedy zcela nerozhodné, zda padělané povolení k zaměstnání přiložila k žádosti přímo žalobkyně, nebo na základě jí udělené plné moci jiná osoba, následky tohoto jednání jsou přičitatelné pouze žalobkyni jako účastnici řízení. Soud na základě shora uvedeného považuje argumentaci žalobkyně, že nebylo prokázáno, že právě ona předložila k žádosti padělané rozhodnutí úřadu práce, za nedůvodnou, neboť jiná osoba než žalobkyně padělané rozhodnutí úřadu práce k žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu přiložit nemohla.

Pokud žalobkyně namítala, že o skutečnosti, že rozhodnutí úřadu práce bylo padělané, neměla žádnou povědomost, soud je stejně jako správní orgány toho názoru, že pro naplnění skutkové podstaty ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je podstatné, zda cizinec k žádosti přiložil padělaný nebo pozměněný doklad, přičemž naplnění subjektivní stránky jednání není rozhodující. Z citovaného zákonného ustanovení nijak nevyplývá, že by správní orgány byly povinny při posuzování jednání žadatele o udělení dlouhodobého pobytu přihlížet k tomu, zda cizinec jednal zaviněně či nezaviněně. V daném případě je zcela nepochybné, že k žádosti žalobkyně o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu byl předložen padělaný doklad – rozhodnutí úřadu práce o povolení k zaměstnání, a jelikož tato skutečnost vyšla najevo po vydání rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu, byl naplněn důvod pro aplikaci ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. pro zrušení jeho platnosti. Rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu tak bylo vydáno zcela v souladu se zákonem.

Soud připouští, že mohou v praxi nastat případy, kdy cizinec s ohledem ke všem okolnostem skutečně nemohl předpokládat, že doklady předložené správnímu orgánu jsou padělané či pozměněné, například z důvodu, že se žadatel stal obětí podvodného jednání jiné osoby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2013, č. j. 7 As 107/2013 – 28, dostupný na www.nssoud.cz), a kdy by bylo na místě, aby se správní orgány blíže zabývaly tím, zda zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je v konkrétním případě důsledkem úměrným povaze pochybení cizince. V těchto případech je však především na samotných cizincích, aby správním orgánům předložili takové důkazy, kterými by bylo možné tyto mimořádné situace prokázat. Pokud je však cizinec pasivní, popř. pouze ve zcela obecné rovině tvrdí, že o padělání dokladu nevěděl, přičemž tuto svou nevědomost nijak neprokáže a nic takového nevyplývá ani ze spisového materiálu, není možné, aby jej toto obecné tvrzení zbavilo odpovědnosti za pravost předkládaných dokladů. V daném případě v řízení nic nenásvědčovalo tomu, že by se žalobkyně stala obětí podvodu nebo že by z jiných výjimečných důvodů nemohla o padělání přiloženého povolení k zaměstnání vědět. Správní orgány tedy nijak nepochybily, pokud se obecným tvrzením žalobkyně o nevědomosti blíže nezabývaly.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. prosince 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová